

Историката ей така както бѣше написана по една въ ржцетѣ на единъ секретарь отъ сждѣ. Чете я той и казва:

— Ти си безнадежно и губенъ. Языкѣ!

— Я гледай! Е защо?

— Ами бива ли да си хабишъ времето за такава вулгарно обикновена история. Та псчти всички дѣла отъ тоя характеръ така се решаватъ. Двама приятели-свиде

тели, сждѣтъ нѣма на кжде да шава и готова оправда телна присжда. Пъкѣ и това сж деяния, които знаешъ... тѣй да се иже обикновенно нѣматъ странични очевидци та мжно се опровергаватъ. Та ако ще пишешъ, пиши нѣщо по оригинално.

Щѣхъ да скжсамъ фейлетона, но понеже ме бѣше много ядѣ на тоя секретарь, на пукъ го оставихъ да сж ществува.

И. Лазаровъ

НЕВОЛЯ

Пространната Златия изглеждаше заляна сякашъ съ разтопено злато. Нивята се простираха надлъжъ и ширъ, додето стигне човѣшкото око.

Класоветѣ, не бѣха превили тънкитѣ стѣбла — бѣха праздни.

Пладне.

Слънцето сипеше огнь и жупелъ. Тишина...

Пѣдпѣдѣтъ не се сбждаше; чучулигата свила се подъ нѣкой храстъ или застанала надъ малкитѣ си, пазейки ги отъ горещината, мълчеше.

Монотонното еднообразие на равнината се нарушаваше само отъ бѣлитѣ забрадки на жетваркитѣ, които тукъ тамъ се бѣлѣха, подобно на лебеди въ тихо езеро. Отъ време на време се дочуваше ту кършенъ момински смѣхъ, ту нѣкой игрива пѣсень, която замираще тутакси.

— Снощи Денко взелъ стомната на Рада да пие вода, но... я изпусналъ и тя се счупила.

Смѣхътъ заливаше нивята.

— Ами майка ѝ на Рада, какво ѝ казала?

— Какво ще ѝ каже. Взела хурката, та я набила.

И пакъ смѣхъ и кикотене.

Превали пладне. Горещината стана непоносима. Едри капки потъ обливаха изгорѣлитѣ отъ слънцето чела.

Кръстътъ болѣше. Наведени, съ сърпове въ ржна, жетваркитѣ трупаха ракойка следъ ракойка. Сноповетѣ единъ следъ другъ се редѣха подиръ тѣхъ. Унесени въ работа и смѣхъ, тѣ не забелѣ

заха, когато отъ западъ се появиха тъмни, черни облаци. Единъ глухъ и непрестаненъ тънтежъ се носеше по небето. Слънцето се скри. Като мазни кѣлба димъ, облацитѣ залѣха цѣлия сводъ. Небего и земята се слѣха. Свѣткавици блеснаха; Тѣ продираха тъмната стихия. Вѣтъра дигаше облаци прахъ. Ракойкитѣ подобно на ято птици, се разпилѣха. Неиде далечъ, черно ято гарвани, подплашено отъ силниятъ вѣтъръ, зловещо заграчи...

Чуваха се викове...

— По-скоро, по скоро!

— Прибирайте снопитѣ на кръстци!

Сърповетѣ бѣха захвърлени. Едри капки дъждъ, придружени съ градъ, тежко западаха. Свѣткавица разкжса черната облачна завеса и тутакси трѣсѣкъ процепи глухото буботене.

— Градъ!...

— Градъ!... повториха уплашени викове.

Нѣщо въ душитѣ на селянитѣ каточе се скжса. Обезумяли, виждайки нищожеството си предъ природата, съ настрѣхнали коси и отпаднали духомъ, заплакаха...

— Боже, недей! . . . Сега пъкъ това ли...

Едритѣ зърна шибаха прегоренитѣ класове. Тѣ клюмваха: потрошенитѣ стѣбла не ги държаха. Зърната градъ... каточели удряха въ сърдцата на изплашенитѣ, нѣмѣещи предъ стихията селяци. Сълзи капѣха отъ очитѣ имъ...

— Отиде хлѣбътъ...

Културни вести

— Литературната награда на просвѣтния съюзъ за най-хубавото произведение презъ 1940 год. е дадена на Николай Марангозовъ за произведението му „На повратки въ село“.

— М-вото на народното просвѣщение е наредило презъ тази година да бждатъ отпразднувани както следа: на 23. II. — 25 год. отъ смъртъта на П. Ю. Тодоровъ, на 16. III. — 100 год. отъ „Денница новобългарскаго образования“, на 6. IV. — 25 год. на Мих. Георгиевъ, на 11. V. — 100 год. отъ рождението на Вас. Друмевъ, на 5. X. — 25 год.

отъ смъртъта на Димчо Дебеляновъ, на 26. X. — 100 год. на Браилския бунъ.

— Издаденъ е помененъ листъ з Янко Сакжзовъ. Участвуватъ негови близки приятели. Въ близко бждаще ще бжде издаденъ и сборникъ „Янко Сакжзовъ“.

— За отпразднуването на 100 год. отъ рождението на Вас. Друмевъ, безсмъртния създателъ на „Иванко“ се съставя вече комитетъ. Дали сж съгласието си за участие много официални учреждения.

Читатели, абонирайте се. Абонирайте и читалищата. Годишенъ абонаментъ 80 лв. платимъ на три пжти по 30 лв. пощ. чекова смѣтка 6537.